

at gjøre det til en Pligt, at Enhver, der er i en tjenende Stilling og altsaa hører til de Smaaafarsfolk, der her er nævnt, skal være pligtig til at assurere sin Arbeidskraft saavel mod Sygdom som mod Alderdom. Der kan holdes meget Hævd over, at det skal være en frivillig Sag, men naar vi se hen til en stor Del af Sygekasserne og den Sort Indretninger, saa viser det sig ikke at være saa ganske frivilligt. Fabrikherren siger til en Mand: Vil du have Arbejde her, maa du være i en Sygekasse. Bygges der en Jernbane, saa opretter man Sygekasser, og Ingen faar Arbejde, uden at han er i den. Det er altsaa paa den ene Side en frivillig, men paa den anden Side ogsaa en tvungen Sag at være i en Sygekasse, og jeg tror ikke, at Tvungen vilde vække saa meget Anstød, som man kunde befrygte. De, fra hvis Side dette vel vilde vække mest Anstød, er de Uvillige, som ikke ville forsikre sig og ikke bekymre sig om Fremtiden, men kun nyde Dieblisset. — Jeg skulde derfor meget ønske, at disse tre Forhold kunde blive samarbejdede saaledes, at det Hele kom under een Styrelse. Selvfølgelig kan jeg godt indse, at de private Sygekassers Styrelse burde opretholdes, fordi man kun derved vilde kunne have den fornødne Kontrol imod Misbrug. Det skulde altsaa være en Sammenarbejden af disse Lovforslag, som skulde bringe dette ene fælles store Resultat, at enhver Arbejder var sikret. Til „enhver Arbejder“ vilde jeg henregne Folk, som havde en Indtægt f. Ex. af ikke over 1,000 eller 1,200 Kr. Derimod vilde jeg mene, at man ikke burde forhindre Andre, der havde en større Indtægt, fra at indtegne sig i en Assurancokasse, idet det jo ofte hænder, at de, der ere mere velstillede og som vilde være udelukkede fra at blive Medlemmer af en Sygekasse paa Grund af, at de have en større Indtægt, paa et senere Trin af deres Liv blive i højt Grad trængende, medens de dog saa ikke kunne komme ind i en saadan Sygekasse. Derjom Forholdet blev ordnet, som jeg nævnte, altsaa uden noget væsentligt Statstilskud, vilde der jo heller ikke være nogen som helst Ulempe ved, at der var formuende Folk, som havde forsikret sig i en Sygekasse. En stor Del af dem vilde vel aldrig modtage den Understøttelse, der kunde tilkomme dem, saaledes at det blev en Fordel for Kassen, og hvis der saa var Noget, der vilde modtage Understøttelsen, havde de jo betalt deres Medlemsbidrag i Overensstemmelse med de Regler, der vare fastsatte. Jeg vilde tro, at Staten burde etablere denne Institution omtrent saaledes, som det var paatænkt i Forslaget om

Alderdomsforsørgelse, altsaa ved Tilskud af en større Grundkapital og fri Administration. — Hvad selve det foreliggende Lovforslag angaar, er jeg i Dvrigt i alt Væsentligt enig i de Anker, der ere fremsatte mod enkelte Paragrafer. Jeg skal kun fremhæve en Bestemmelse, som jeg tror vil være meget byrdefuld, det er den, at Tilskuddet skal gaa over paa Kommunerne. Det er en given Sag, at de kommunale Udgifter paa en meget foruroligende Maade ere gaaede op i de senere Aar og føles meget trykkende Landet over, saa at, hvis man nu fik en saa betydelig forøget Udgift, vilde det næsten være uoverkommeligt at udrede disse Udgifter. Jeg tror nemlig paa ingen Maade, at det, der her er foreslaaet, væsentlig vil lette Fattigvæsenets Byrde; thi de Folk, der tegne sig i frivillige Sygekasser, falde i Reglen ikke Fattigvæsenet til Byrde. Det er Folk, som paa en eller anden Maade holde sig fri for det Offentliges Hjælp hele deres Liv igjennem. Det bliver altsaa i alt Væsentligt en forøget Udgift for Kommunerne. Selvfølgelig vil der forekomme enkelte Tilfælde, hvor de Folk, der tegne sig i Sygekasserne, kunne blive syge i længere Tid, end Sygekasserne ville understøtte dem, og saaledes ville komme til at kræve Hjælp af Kommunerne, men i Reglen er det ikke den Klasse Folk, der falde Kommunerne til Byrde — nei, det er dem, der ikke ville forsikre sig, som slet ikke bryde sig om Fremtiden, men kun leve for Dieblisset.

Th. Nielsen: Det gamle middelalderlige Samfund var i mange Maader et stærkt Samfund, det var, om jeg maa bruge det Udtryk, et Forenings-samfund, hvor der egentlig ikke fandtes ret mange husvilde Individider. Man havde Klosterne, der jo vare en Hjælp for mange, Godserne, der ogsaa vare en Hjælp for mange, og endelig Laug og Gilder i Kjøbstæderne. Da Statsmagten blev stærkere, da Gnevoldsmagten kom, er det jo bekendt nok, hvorledes den lagde Haand paa disse Foreninger, omordnede dem og støttede dem efter sit Behov. Dette havde til Følge, at Foreningerne efterhaanden stagnerede, og Uvillie begyndte at reise sig imod dem. Den samme Udvikling, som i den Henseende har været en Kjendsgjerning her hjemme, er vel i det Væsentlige foregaaet paa en noget lignende Maade i andre Kulturlande. Det er derfor forstaaeligt, at da Gnevoldsmagten ombannede Foreningerne efter sit Behov, begyndte der at reise sig en stærk Indsigelse f. Ex. mod de gamle Laug og for Resten mod flere Foreninger, da de nyere friere Luftninger begyndte at komme.